ΠΑΝΤΙΘΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Λάζαρου Απέκη**

Το νέο «καθεστώς» του αυταρχισμού, της ανεξέλεγκτης διοίκησης, του στραγγαλισμού της δημοκρατικής συλλογικής λειτουργίας, (Συμβούλια, νέοι πρυτάνεις, νέοι κοσμήτορες), έχει εγκατασταθεί στα ιδρύματα (ΑΕΙ/ΤΕΙ). Χαρακτηριστικά αυτής της «αλλαγής» είναι δύο γεγονότα που, αν και αφορούν το Πανεπιστήμιο Αθηνών, είναι αντιπροσωπευτικά. Το ένα είναι ο απολογισμός της θητείας του που παρουσίασε ο απερχόμενος πρύτανης Θ. Πελεγρίνης, ο οποίος, παρά τον εμφανή εξωραϊσμό γεγονότων και τα όσα μπορεί να του καταλογίσει κανείς, όρθωσε ανάστημα και έσυρε επαξίως την «αυλαία», αναφέροντας μεταξύ άλλων: «...τη θέση του πρύτανη, την οποία μου εμπιστεύθηκε πριν από τέσσερα χρόνια η πανεπιστημιακή μας κοινότητα στην τελευταία, πολύ φοβούμαι, ανοικτή, δημοκρατική εκλογική διαδικασία για την ανάδειξη πρύτανη». Το δεύτερο γεγονός είναι ο «αγιασμός και η ανάληψη καθηκόντων του νέου πρύτανη Θ. Φορτσάκη, καθηγητή της Νομικής» – και επικεφαλής μεγάλης νομικής εταιρείας. Σύμφωνα με σχετικό δελτίο που εκδόθηκε: «Η ένταση που δημιούργησε παρενοχλώντας την τελετή – μικρή ομάδα φοιτητών έπεισε όλους τους παρευρεθέντες ακόμη περισσότερο για την ουσιαστική προοπτική που σημαίνει αυτή η αλλαγή φρουράς στην ηγεσία του Ιδρύματος».

Η κυβέρνηση της άκρας διαπλοκής και διαφθοράς, σαν απόδειξη της αναγνώρισης του «έργου» που έχουν αναλάβει οι «άνθρωποί» της στη νέα διοίκηση, τους πρόσφερε ήδη κάποια «δωράκια». Ο υπουργός παιδείας Α. Λοβέρδος, αποφάσισε, παρακάμπτοντας το νόμο Διαμαντοπούλου (το δικό τους νόμο), ότι δεν θεωρείται πλέον «ασυμβίβαστο» για τους πρυτάνεις, αναπληρωτές πρυτάνεις και κοσμήτορες, να απασχολούνται παράλληλα ως διδάσκοντες στο Ανοιχτό Πανεπιστήμιο. Τους πρόσφερε στις δύσκολες αυτές μέρες μια μικρή διπλοθεσία. Επίσης, με τροπολογία του ίδιου υπουργού, που ψήφισε η Βουλή, ικανοποιώντας αίτημα ευρύτερης ομάδας πανεπιστημιακών που δεν αρκούνται στα ακαδημαϊκά τους καθήκοντα, μειώνεται στο 7% από το 10% η παρακράτηση στις αμοιβές καθηγητών από την άσκηση ελεύθερου επαγγέλματος. Το «έργο» των νέων πανεπιστημιακών

αρχών έχει οριστεί στους νόμους Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου, στις σχετικές ρυθμίσεις των μνημονίων κ.ά. Έχουν να διαχειριστούν στην πράξη τη δραματική εξαθλίωση και την υποβάθμιση των ιδρυμάτων τους και να διεκπεραιώσουν τη δρομολογημένη «οικονομική αυτοτέλειά» τους, την μετάλλαξη του χαρακτήρα και του κοινωνικού τους ρόλου, αλλά και τη συρρίκνωσή τους. Για να επιβληθούν όλα αυτά χρειάζονται τώρα να συντρίψουν οποιαδήποτε αντίσταση από τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας. Το πανεπιστήμιο πρέπει να πάψει να είναι χώρος στον οποία αναπτύσσονται αμφισβήτηση, κοινωνική ευαισθησία και ριζοσπαστικά κινήματα. Στα μέλη ΔΕΠ, μετά τη σημαντική αντίδρασή τους στην εκλογή των Συμβουλίων, η συμβολή τους, τόσο στη στήριξη του αγώνα των διοικητικών όσο και στην εκλογή νέων κοσμητόρων και πρυτάνεων, ήταν περιορισμένη. Στο διοικητικό προσωπικό, με τη διαθεσιμότητα – κινητικότητα – απολύσεις, μετά το μεγάλο αγώνα τους, επιβλήθηκε «λύση» με εκατοντάδες απώλειες, εξέλιξη που, αν δεν υπονομεύει, περιορίζει τη δυνατότητα νέων μαζικών συλλογικών αντιδράσεων. Εκεί που παραμένει μια δεξαμενή απρόβλεπτων και δυναμικών αντιδράσεων είναι το φοιτητικό σώμα. Για τα αποτρέψουν τέτοιες εξελίξεις, δεν τους αρκούν η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια που συνθλίβουν τους νέους, οι οποίοι σήμερα αντιμετωπίζουν μια πρωτοφανή ανεργία και τη μαζική μετανάστευση. Θέλουν να επιβάλουν ένα κλίμα φόβου για την πειθάρχηση και την υποταγή του πιο ευαισθητοποιημένου και μαχόμενου τμήματος της νεολαίας.

Για αυτό το σκοπό θα χρησιμοποιήσουν τις διαγραφές των φοιτητών. Βέβαια, για να κάνουν το μέτρο ευκολότερα αποδεκτό, μετά από την τεράστια εκστρατεία δυσφήμησης για τους «αιώνιους», αρχίζουν από εκείνους που έχουν ξεπεράσει περισσότερο την τυπική διάρκεια των σπουδών. Το μέτρο δεν θα περιορίσει τις δαπάνες λειτουργίας των ιδρυμάτων, αφού πρόκειται για φοιτητές που δεν τα επιβαρύνουν οικονομικά, θα θίξει όμως, ιδιαίτερα μέσα στις σημερινές συνθήκες κοινωνικής βαρβαρότητας, κυρίως τους νέους που βρίσκονται σε δυσμενέστερη οικονομική κατάσταση και αγωνίζονται να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους. Κύρια στόχευσή τους όμως είναι να εφαρμοστούν οι διαγραφές, όχι μόνο για τους «λιμνάζοντες», αλλά, όπως προβλέπει ο νόμος, για το σύνολο των φοιτητών, με τον όρο ν+2 για τη διάρκεια των σπουδών (τυπική διάρκεια συν δύο έτη). Η επιβολή ανώτατου ορίου διάρκειας σπουδών – 6 χρόνια για τις 4ετείς σχολές, 7 για τις 5ετείς και 8 για τις ιατρικές – σημαίνει ότι η συμμετοχή των φοιτητών σε μεγάλης διάρκειας φοιτητική κινητοποίηση αλλά και η έμπρακτη κοινωνική και πολιτική ευαισθητοποίησή τους θα αντιμετωπίζουν την απειλή της απώλειας της φοιτητικής ιδιότητας. Το νέο «καθεστώς» εγκαταστάθηκε στα ιδρύματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αλλά δεν πρέπει να εδραιωθεί. Οι μαχόμενες δυνάμεις, με πρωτεργάτη τους φοιτητές, θα αναπτύξουν πρωτοβουλίες για να ανακτηθεί η εμπιστοσύνη στη συλλογική δράση και στους φορείς της και θα βρουν τις κατάλληλες για τις σημερινές, πολύ αντίξοες συνθήκες, μορφές αντίστασης. Οι νόμοι Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου

πρέπει να καταργηθούν και το καθεστώς που επιβάλλουν πρέπει να ανατραπεί, πριν να είναι αργά.

Εφημερίδα ΠΡΙΝ 7/9/2014

Πηγή:alfavita.gr